

En TEKST fra www.dreieskiva.com - Roald's rom i rommet.

Fast. Å tape seg selv for å vinne Kristus.

Roald Kvam © 2008

I Fil 3 starter Paulus å tale om det alt springer ut fra: *Å tjene i Guds Ånd* (= disippellivets sentrifugale prinsipp). Dersom vårt disippelliv ikke har Ånden som utgangspunkt og startdynamikk, vil vi havne i alt annet enn evangelisk kristendom. Paulus fortsetter, i **Fil 3:4-11**, med disippellivets sentripetale prinsipp; det som trekker inn mot sentrum, det sentrale, det som disipler alltid må vende tilbake til: *Å tape seg selv for å vinne Kristus*. Teologisk talt: Rettferdiggjørelsens betydning – ikke bare som frelesesgrunn, men livsprinsipp for disippellivet.

1. Rettferdiggjørelsens betydning for vårt forhold til Gud.

Vårt forhold til Gud "reguleres" av rettferdiggjørelsen. Dette er selve grunnprinsippet for all evangelisk kristendomsforståelse og Paulus sin kampsak framfor noen: Å bli rettferdig/ frikjent for Gud i kraft av Jesu stedfortredende forsoningsgjerning, uten egne gjerninger.

I Rom 5:21 formuleres prinsippet radikalt funksjonelt: "Likesom synden hersket ved døden, så skal også nåden herske ved rettferdighet til evig liv ved Jesus Kristus, vår Herre." De lutherske reformatorene på 1500-tallet, sa det slik: "Like ens lærer de at menneskene ikke kan bli rettferdiggjort overfor Gud ved egne krefter, fortjenester eller gjerninger, men at de blir rettferdiggjort uten vederlag for Kristi skyld ved troen, når de tror at de blir tatt til nåde og at syndene blir forlatt for Kristi skyld, han som ved sin død har gjort fyldest for våre synder. Denne tro tilregner Gud som rettferdig for seg, Rom 3 og 4." (Den augsburske bekjennelse, art. IV: Om rettferdiggjørelsen). Denne arven fra urkirka og reformasjonen er avgjørende både for vårt Gudsbilde og vår forståelse av begrepet "frelse".

a) Rettferdiggjørelsen hjelper oss til rette med dobbeltheten i det bibelske bildet av Gud. Spørsmålet er hvordan vi kan holde sammen Guds rettferdighet med Guds vrede over synden og Guds kjærlighet til den syndige, i ett og samme bilde. Rettferdiggjørelsen forteller oss at Gud viser sin kjærlighet i det Kristus døde for oss syndige. Vi går fri i Guds vredesdom over synden fordi Guds Sønn tok straffen og dommen i vårt sted (Rom 3:21-26 og 5:8).

b) Rettferdiggjørelsen har en nøkkel i Fil 3:8-9 som åpner begrepet "frelse": "Ja, jeg akter i sannhet alt for tap, fordi kunnskapen om Kristus Jesus, min Herre, er så meget mer verd. For hans skyld har jeg tapt alt, jeg akter det for skrap, for at jeg kan vinne Kristus og bli funnet i ham, ikke med min egen rettferdighet, den som er av loven, men med den jeg får ved troen på Kristus, rettferdigheten av Gud på grunn av troen."

Frelse er å "vinne Kristus". Vi får del i guddommelig natur – det Jesus har gjort og er, slik Faderen ser det (2Pet 1:4, Rom 6:11, Gal 2:20). Vi får ikke guddommelig natur i stedet for Satans natur i vår ånd, slik Kenneth E. Hagin har lært trosbevegelsen å forstå begrepet "frelse". Vi må våge å bryte ned deres festningsverker, "idet vi river ned tankebygninger og enhver høyde som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og tar enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus." (jf 2Kor 10:3-5).

Ved troen på Jesus – ikke troen på troen – vinner vi hele "gevinsten": Et forsonet forhold til Gud, en åpen dør, adgang, til vår Far i himmelen (Rom 6:23). Grunnprinsippet, *å tape seg selv for å vinne Kristus*, underkjenner ethvert forsøk på å vinne "frelsespoeng" gjennom kjødets krafttak (jf Ef 2:1-9).

2. Rettferdiggjørelsens betydning for vårt selvbilde.

a) *Rettferdiggjørelsen gir en sann og sunn selvinnsikt. "Å tape seg selv"* betyr ikke å se ned på seg selv. Men å droppe den tanke at jeg skal skåre "frelsespoeng" gjennom min kjødelige karakter og kompetanse. *"Å vinne Kristus"* betyr å få del i alt det positive Jesus er for oss personlig, for vårt selvbilde, vår forståelse av egen verdi og tjenesten for Gud (Joh 3:16, Ef 1:3-14 2:10).

b) *Rettferdiggjørelsen frir oss fra usunn selvopptatthet.* Rettferdiggjørelsen har formidable følger for tankebygningene våre, viljeslivet og følelsene våre. Selvfølgelig fordi den gir oss visshet om våre synders forlatelse – og at vi går fri i Guds dom. Men også fordi den frir oss fra en *selvopptatthet* som binder oss i det innkrøkte. Det er trist å møte kjødelige kristne som ikke er tilfredstilt i Kristus eller "fri sin egen tjeneste". Vi ser vårt selvbilde i tjenesten. Det stinker stolthet – selvmedlidenhet og/ eller selvrettferdighet – av oss! Det tyter ut i våres prekener og praksis og prioriteringer. Vi er "håndbreake" i Guds rike, til stor skade for vår familie, men også den utvidede familien. Det er de mange menneskene i våre nettverk som er dyrebare for Gud og evig fortapt uten Jesus.

Jeg sutret i selvmedlidenhet i 4 år etter å ha avsluttet tjenesten ved bibelskolen i 2001, før Gud gav meg nåde til å droppe den tanke at "bibellærer" er en del av mitt selvbilde. Jeg fikk nåde til å slutte sutre over det som "tapt" og i stedet akte det for tap – og Kristus (og kona) som en vinning. Og da åpnet Herren en vei tilbake til lærergjerninga... Han trener meg tøft i Åndens frukt, når jeg helst vil gjøre en god figur i Åndens gaver... Jeg fikk bytte bort mitt selvrealiseringsprosjekt for et større: "Komme ditt rike! Skje din vilje!" Jeg vil la "nåden herske ved rettferdighet", ikke min kjødelige karakter og kompetanse.

Jeg er meget glad for å være på Bibelskolen Bildøy Bergen (www.bbb.vgs.no), men jeg *må* ikke være her! Jeg trenger ikke forsvare min tjenerposisjon og profil for å bevare mitt selvbilde. Det er befriende! Jeg kan lytte til menings-motstandere uten å oppleve meg truet. Jeg trenger ikke lenger å vinne hver diskusjon... Jeg kan bekrefte det som er rett i meningsmotstanderens tale uten å tenke at jeg taper terreng. Og jeg har fått ny frimodighet med rettferdiggjørelsen til å la meg korrigere når jeg over en åpen Bibel eller i møte med mennesker konfronteres med synd i mitt liv. For jeg vet at synden bryter mot mitt forhold til Gud, men den rokker ikke ved mitt selvbilde, den jeg er "i Kristus", ikledd Guds rettferdighet...

Kjødet definerer ikke mitt selvbilde: "Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og gav seg selv for meg." (Gal 2:20). Synden definerer ikke mitt selvbilde: "Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønn's blod renses oss fra all synd. Dersom vi sier at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss. Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renses oss fra all

urettferdighet.” (1Joh 1:7-9).

3. Rettferdiggjørelsens betydning for vår tjeneste.

a) *Rettferdiggjørelsen gir oss "Golgata-briller"*. Vi ser våre medmennesker og våre omgivelser på en ny måte: Vår medmennesker i denne verden er mennesker og en verden som er elsket av Gud og som Kristus døde for. Min tjeneste mot mennesker i verden handler om å synliggjøre Guds rettferdighet som jeg selv har mottatt, av bare nåde. Paulus vitner radikalt funksjonelt om dette i 2Kor 5:14-21.

b) *Rettferdiggjørelsen gir innhold og retning til vår tjeneste*. Hva det er som preger og styrer vår tjeneste for andre? Det er nyttig å utsette seg for det spørsmålet ved jevne mellomrom. Har vi utgangspunkt i den rettferdighet vi har mottatt av bare nåde eller er det andre faktorer som har begynt å dominere disippellivet? Egne mål og motiver? Andre mennesker, meninger, metoder, modeller – de må gjerne berike oss, utfordre vår trygghetssone, utvide våre hjerter – men, styrer de oss?

La oss aktivt anvende prinsippet om "å tape seg selv og vinne Kristus", og stadige vende tilbake til utgangspunktet og den retningsgivende faktor for alt vi holder på med i disippellivet.

La oss sette et godt ganglag for vår gudstjeneste: *I nåden, utover med nåden.*

Kilde: Råmunddal, L.: *Disippelliv. Kristusetterfølgelse i lys av Filipperbrevet* (Luther Forlag).

